

Program Adı : Karalama Defteri
Moderatör : Doğan HIZLAN
Konuk : Prof. Dr. Hasan Bülent KAHRAMAN
Çekim Tarihi : 27 Ağustos 2021
İlk Yayın Tarihi : 1 Eylül 2021

TRT2

Doğan Hızlan: Efendim karalama defterinin bugünkü konuğu Hasan Bülent Kahraman. İyi bir yazar, öğretim üyesi... Başka da bir şey söylemeyeyim. Siyaset dünyasında çalıştın, gazete yazıları yazdın. Düşün hepsini toplayacağım ama o zaman soru soramayacağım. Başta şunu sorayım. Yıllardır genç kuşaklara ders veriyorsun üniversite hocası olarak. Edebiyatı, sanatı nasıl algılıyorlar. Bunları sadece o alanda okuyanlar için bahsetmiyorum. Değişik alanlarda okuyacak olanlar, sanatı, edebiyatı resim dahil her şeyi dahil nasıl algılıyor?

Hasan Bülent Kahraman: Şimdi ilginç bir kader ben aslında siyasal düşünceler doktorası yaptım ve doçenti oldum. Ama ondan önce sanat kuramları çalışmıştım. Ve genellikle bu sene 40. yılı olan bu öğretim üyeliği hayatımda iki alana yani siyaset bilimine ve görsel sanatlar alanına ders verdim. Dolayısıyla görsel sanatlar öğrencileri zaten sanatın içinde olan gençler. O bakımdan onların sanata ilgisi daha farklı. Önemli olan sizin sorunuzda vurgulamak istediğiniz diğer bölümlerdeki öğrencilerin yaklaşımı. Şunu söyleyeyim. Bir doğal eğilim var. Ben gençleri çok seven ve öğrencilerine çok düşkün bir hoca olarak da tanındığım için, bilindiğim için onlarla da bu konuda ayrıca bir ilişki kurardım. Eğilimleri var. Genellikle gençler sanatla ilgilenmiyor denir ama ben buna katılmıyorum. Biraz şöyle katılmıyorum. Sanatı, öğrencilere daha çok götürsek. Üniversitelere, kampüslere, binalara sanatı çeşitli şekillerde daha çok soksak eminim ki onların da sanata ilgisi daha fazla olacaktır.

Doğan Hızlan: Yani talep için takdim lazım.

Hasan Bülent Kahraman: Yani talep için takdim kesinlikle şart. Yani biz o takdimde, tehirde bulunuyoruz. Onu aşmamız gerekiyor.

Doğan Hızlan: Peki kütüphane ilişkileri nasıl? İşte internet var. Oradan yararlanma var.

Hasan Bülent Kahraman: Çok güzel bir soru bu. Benim de bulunduğum bütün üniversitelerde eksik olmasın yöneticiler de o anlayışı göstermişlerdir. Mutlaka kütüphane ile ilişkili olmuştumdur. Şimdi bulunduğum Işık Üniversitesi'nde de kütüphane işleriyle meşgul oluyorum. Rektör yardımcısı sıfatıyla. Kütüphane konusunda üniversitelerin sıkıntısı var. Yani artık dünyanın en büyük üniversitelerindeki ki onların büyük çoğunluğunda güzel bir rastlantı olarak bulundum. Oralarda dahi 5 milyon, 10 milyon kitabın olduğu kütüphanelerde dahi bu kitap birikimiyle ilgili problemler var. Ve elektronik yayıncılık özellikle bu kütüphanelerin kitap yükünü hafifletmek bakımından önemli bir imkan sağladı. Öğrencilerin okuma yaklaşımı, alışkanlığı devam ediyor. Tabi kitabı doğrudan doğruya dijital dünyaya doğmuş olanlar, bundan sonra ne kadar kullanırlar, nesne olarak

ne kadar kullanırlar bilmiyorum ama her ne kadar Amazon'da bu yıllarda kitap satışı, elektronik kitap satışlarının tekrar önüne geçtiyse de zannediyorum bundan sonra dünyanın gidişi daha ziyade elektronik kitaplar üstünden olacaktır.

Doğan Hızlan: Çünkü kolay bilgi. Ani bilgi.

Hasan Bülent Kahraman: Çok kolay. Ve çeşitli imkanlar da sağlıyor. Doğan Bey siz çok yakından izliyorsunuz onları biliyorsunuz. Yani şimdi artık elektronik ortamda okuduğunuz zaman üstüne not alabiliyorsunuz. Aradığımız bir şeyi bulabiliyorsunuz. Bazı şeylerin altını çizebiliyorsunuz.

Doğan Hızlan: Yıllar önce yazdığınız yazıyı belki korumamışsınız, koymamışsınız kitaplığınıza almamışsınız.

Hasan Bülent Kahraman: Ben hiçbir yazımı saklamadım. Oralarda arayıp tarayıp ihtiyaç olduğu zaman buluyorum.

Doğan Hızlan: Ben de. Geçen de bir Enver Gökçe yazısı gönderdiler de ben hiç hatırlamıyorum. 1977'de çıkmış.

Hasan Bülent Kahraman: Ben sizi 1977 yılında tanımıştım ilk kere. Üstünden çok uzun yıllar geçti. O Enver Gökçe yazısını da o yılın anısına yeniden yayınlarsanız okuyacağım.

Doğan Hızlan: Tamam. Teşekkür ederim. Şimdi hemen hemen her kitabında bir özelliğin var. Temel kavramları tarih sürecinde değerlendiriyorsun. Önce bir alt yapı kuruyorsun. Gündelik tartışmaları, gündelikleri onun üzerinde bina ediyorsun. Şimdi bu her konu için geçerli. Doğu-batı ilişkisini beraberliğini yaşıyoruz. Bu bir karmaşa mı doğu-batı bizim başımıza çıkacak? Yoksa iyi bir bileşim mi? Ama bunu düşünürken Osmanlı'dan bugüne bir çizgi çekmeni istiyorum.

Hasan Bülent Kahraman: Şimdi ona geçeceğim. Fakat temel kavramları yazıp, ondan sonra üstüne diğer tartışmaları bina ediyorsun dediniz. Bir küçük anekdot anlatayım izin verirseniz. Sizin de çok yakın dostunuz benim de sonradan yakın dostum olan Demir Özlü yıllar, çok yıllar önce 70'lerin sonuna doğru bana bunu söyledi. Dedi ki yahu sen bu temel kavramları yazıyorsun bu tarihsel çerçeve falan. Halbuki okur onları bilir. Aradan çok yıllar geçti. Demir, İstanbul'u tamamen neredeyse terk etmeden önce Taksim'de bir kahvede tekrar buluştuk. Bana dedi ki sen bunları çok iyi yapıyorsun. Böyle yapmak lazım. Okur gitgide zamanla o kavramları kaybettiği için bu yazı yaklaşımı bence daha doğru. Şimdi doğu-batı meselesi hepimizin hayatını çok etkilemiş bir konu. Bir kere başta sunu söyleyeyim. Hep düşündüğüm bir konudur. Sizden örnek vereyim. Siz Beethoven'ı, Mozart'ı, Şostokoviç'i, Prokofiev'i, Stravinsky'yi bunların hepsini büyük bir zevkle dinliyorsunuz. Onları konuşuyoruz sizinle karşılaştığımız zaman. Ama Kömürcüzade'yi de konuşuyoruz. Dede efendiyi hayli hayli konuşuyoruz. Efendim Yağlıkcızade'yi konuşuyoruz. Efendim İtri'yi konuşuyoruz. Şimdi bir batılı bunları konuşur mu? Bence konuşmaz. Dolayısıyla ben Türkiye'de yaşayan insanın Osmanlı'nın son döneminden itibaren. Yani o tarihe alalım. 1789'dan 3. Selim'den itibaren yani bu batılılaşmanın tam manasıyla intikal etmeye başladığı tarihte...

Doğan Hızlan: Belki Mahmud-u Sani'den.

Hasan Bülent Kahraman: ... Mahmud-u Sani zaten o her şeyin kaynağı olan birisi. Ben o tarihten itibaren Osmanlı'da ve Türkiye'de onun, ondan sonra gelen cumhuriyetimizde yaşayan insanların batılılara oranla böyle bir zenginliği olduğu kanısındayım.

Doğan Hızlan: Katılıyorum tabi ki. Çok doğru.

Hasan Bülent Kahraman: Yani bizim kendi mimarımız kendi tasvir düzenimiz kendi kültürümüzün özellikleri mutfağımız itibariyle bakınca ben de ana dili Türkçe olan batılı eğitim görmüş bir Osmanlı olarak kendimi nitelendiriyorum bunlardan ötürü.

Doğan Hızlan: Zaten iyi bir batılı bence iyi bir Osmanlı'dır.

Hasan Bülent Kahraman: Kesinlikle öyle. Dolayısıyla ben doğu-batı ayrımının, çatışmasının Türkiye'de artık bir senteze ulaştığı kanısındayım.

Doğan Hızlan: Doğru, katılıyorum.

Hasan Bülent Kahraman: Bu 1980'lerden beri bence devam eden bir hal.

Doğan Hızlan: Herkesin geleneği kendine diyorsun.

Hasan Bülent Kahraman: Evet.

Doğan Hızlan: Bu aslında çok doğru bir şey. Çünkü, yani bireysel yeteneklerimize Elliot'un dediği gibi gelenekte bireysel ama bir ayıklama gerekiyor tabi geleneği alırken değil mi?

Hasan Bülent Kahraman: Kesinlikle öyle yani zamanların zevk tasavvurları üstünde bir etkisi var. Buna bazen moda da diyebiliriz. Belli dönemde belli yazarlar öne çıkıyor. Belli yazarlar geriye çekiliyor. Yeniden keşifler oluyor. Ama gelenek bütün bunların toplamı olarak kendi içinde kendisini ayıklama gücüne sahip.

Doğan Hızlan: Evet, yeniliyor.

Hasan Bülent Kahraman: Hep şunu düşünürüm. Neden bazı şarkılar meşhur olmuştur da. Hem de bütün bestecilerin parçaları, şarkıları... diğerleri olmamıştır. Ben yıllarca "Büyük Yapıtlar" diye ders verdim. O zaman Sabancı Üniversitesi'ndeydim. Ondan sonra ben bir arkadaşşıma dedim ki. Ben büyük olmayan yapıtlar yani, daha unutulmuş ama onlar kadar etkili yapıtlar diye bir ders yapmak istiyordum. O dersi hiç yapmadım. Böyle bir çalışma yaptım ama o dersi hiç vermedim. Sonra da şunu düşündüm. Öne çıkmış parçanın, öne çıkmamış parçadan ortak hafızada, ortak zevk dünyasında farklılaşan bir anlamı var. İşte bence bu geleneğin kendisini ayıklaması. Biz de onu alırken bugünün kendimizde teşekkül etmiş olan, kristalize olmuş olan zevk süzgeçleri ile alıyoruz.

Doğan Hızlan: Bir de bazen bir şey bekliyor. Yani ihmal edilmiş bir kitap, ihmal edilmiş bir beste bir zaman sonra yerinden çıkıyor.

Hasan Bülent Kahraman: Yeniden keşifler. Refik Halid Karay benim hayran olduğum bir yazardı çocukluğumdan beri. Çok uzun süre unutuldu. Ama şimdi bugün Refik Halid Karay...

Doğan Hızlan: En okunan yazarlardan biri.

Hasan Bülent Kahraman: ... en çok okunan yazarlardan biri. Buna da büyük bir mutluluk duyuyorum.

Doğan Hızlan: Çünkü içinde bürokrasinin tarihi de var. Zamanın siyaseti de var.

Hasan Bülent Kahraman: Bir de zevk dünyası tabi o çok zevk-u sefa, yemekler, yemekler...

Doğan Hızlan: Ama aslında Tabi yemek önemli. Yani yazar için.

Hasan Bülent Kahraman: Çok önemli.

Doğan Hızlan: O yüzden ben Refik Halid'i o açıdan da seviyorum.

Hasan Bülent Kahraman: Şimdi New York Times gazetesi yazarlara hep bir soru sorar. Der ki. Bir anketi vardır onun. "Kütüphanenizde günah kabilinden bulunan kitaplar nelerdir? Ben o sorunun cevabını kendimde daima yemek kitapları olarak, yani yemek kültürü kitapları olarak düşünüyorum. Yani önemli dediniz. Bence önemliden daha da önemli.

Doğan Hızlan: Daha önemli. Çok çok daha. Şimdi bir de şeyler var tabi. Birçok serginin açılmasını sağladın, yönettin, seçtin. Küratörlükten daha öte bir görevdi bu şeylerde. Türkiye'nin görselliğinin de bir tarihi var. Görselliğin tarihinde neredeyiz? Batı çizgisini düşündüğümüzde?

Hasan Bülent Kahraman: Şimdi bu çok önemli bir soru. Ben 2006-2007 yılında uzun bir süre kaldıktan sonra Amerika'da üniversitede görevli olduktan sonra döndüm geldim ve o yıl bir sergi yaptım.

Doğan Hızlan: Yahya Kemal Bey'in dediği var. "Resimsizlik ve Nesirsizlik".

Hasan Bülent Kahraman: Şimdi o müthiş bir laf. Ben de Yahya Kemal üstüne yazdığım bir kitapta onu kullandığım gibi onu kullandığım gibi bu Amerika'dan döndüm geldim deyince sizin bana, mektepten memlekete sözünü hatırlatacağınızı sandım. O öyle diyor. Resmimiz ve nesrimiz olsaydı başka bir medeniyet olurduk. Ki kesinlikle böyle. Ama 2006-2007 yılında döndüm. Benden bir sergi yapmamı istediler. Ünlü sanatçıların sergisi. Öğrenciler, gençler çizgisinde bir sergi yaptım. 2005 yılında benim gençliğimdeki Amerika'da New York'ta galeri düzeni değişmişti. Yeni bir yapıya geçmişti. Ben 2006-2007'de o sergiyi kurduktan sonra baktım. Ve o zaman bir yazı yazdım. Dedim ki bu sergi dünyanın her hangi bir sanat merkezinde, metropolünde, Paris'te, Londra'da, Berlin'de, New York'ta, Los Angeles'ta kurulabilir. Ve bu merkezlerin hepsinde bu sergi ayakları üstünde durur. Oralarda açılan sergilerle bunun arasında hiçbir fark yok. Ve bunu şunu şuraya bağladım. Sizin demin sorduğunuz soruya. Hani Türkiye ile yani Osmanlı ile batı arasında 200 yıllık gecikme 300 yıllık gecikme var denir. Böyle kitaplar yazılır. E bu kapanmıştır artık.

Doğan Hızlan: Şüphesiz.

Hasan Bülent Kahraman: Dolayısıyla görsellik bakımından bence Dünya'da en ileri noktada olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Doğan Hızlan: Yahya Kemal geçince tabi ki Rimbaud geliyor akla.

Hasan Bülent Kahraman: Geliyor evet. Ben kitaba o adı koymuştum. "Yahya Kemal Rimbaud'yu Okudu mu?" Okuduğunu kanıtladı. Söylüyor evet.

Doğan Hızlan: Evet, evet. Bunu hatırlıyoruz. Önemli şairler hakkında eserlerin var.

Hasan Bülent Kahraman: Evet.

Doğan Hızlan: Şimdi bu şairleri yazıyorsun, değerlendiriyorsun. Yıllar da geçiyor üzerinden. Bu yazdıklarına yeniden baksan bir değiştirme yapmak ister misin?

Hasan Bülent Kahraman: Aaa çok güzel bir soru. Şimdi o kitap tesadüfen burada duruyor. Türk Şiir - Modernizm Şiir. Bu da 3. Baskısı. Ben her baskısında bu kitabı okuyorum. Ve belki bir hata da yaptım. Zaman içinde yazdığım yazıları içine eklediğimden kitap bir hayli genişledi. Şimdi yazdıklarımı belki ayrı bir kitap yaparım. Türkiye'de modern bir şiir üzerine yazdığım için orada yazdıklarım eskimedi. Bu benimle ilgili bir mesela değil. O şairlerle ilgili.

Doğan Hızlan: Şairlerle ilgili.

Hasan Bülent Kahraman: Yani çeşitli problematikler etrafında baktım o şairlere. Onları o ilişkisi çok...

Doğan Hızlan: Ve bunları, ve bunları dünya ölçeğinde önemli sayıyorsun.

Hasan Bülent Kahraman: Kesinlikle. Yani Türk şiirini ben büyük ustaları itibarıyla yani 70'lere kadar hep sayılır. İkinci yeni ile birlikte bitti gibi düşünülür. Katiyyen öyle değil. 70'lerden itibaren çok kaliteli şairlerimiz oluştu. Ben bu şiirin kesinlikle dünyanın en önemli birikimlerinden bir olduğuna inanıyorum.

Doğan Hızlan: Şimdi sanat-politika ilişkisi savaşlar, rejimler, ideolojiler bağlamında da düşünen birisi olarak nasıl bir bağlantı vardır? Nasıl etki vardır?

Hasan Bülent Kahraman: Keşke hiç savaş olmasa. Keşke dünya tamamen sanatla dolu ve yüklü olsa. Ama öyle bir dünya söz konusu değil. Bakın 1990'lardan itibaren öyle bir umuda kapıldı. Berlin duvarı yıkıldıktan sonra dünya daha aşağıdan yukarıda örgütlenen bir yapıda olacak. Ve savaş olmayacak. Belki de azalacak. Daha barışçıl bir ortam olacak. Daha demokratik bir ortam olacak diye düşündük ama bakın son 10 yıla. 5 yıla. Son 3 Yıla. Bugüne.

Doğan Hızlan: Sanat hakimiyeti kuramadı.

Hasan Bülent Kahraman: Kuramadı. Onun yerini savaşlar, onun yerini kötü politika aldı ve dünya bugün bu açıdan bakıldığı zaman diğer çevre problemleri ile birlikte ekolojik problemlerle bakıldığı zaman akıl almaz bir cehenneme dönüşmüş durumda. Umarım bundan sonraki insanlık bilinci kendisini sanatla daha çok içli dışlı eder ve bu krizi biraz aşabilir. Veya örtebilir.

Doğan Hızlan: Şimdi gerçek bir toplum terapisine ihtiyaç var. Diye bir konuşmada söylemişsin.

Hasan Bülent Kahraman: Evet

Doğan Hızlan: Bu pandemide daha da geçerli bir şey.

Hasan Bülent Kahraman: Kesinlikle bir public therapy'e ihtiyacımız, toplum terapisine, sağaltımına ihtiyacımız var demiştim o konuşmada. Bu fikrimi aynen muhafaza ediyorum.

Doğan Hızlan: Pandemide daha da arttı mı bu?

Hasan Bülent Kahraman: Kesinlikle daha fazla arttı. Bunun sosyolojik nedenleri var. Göçler, kendi ekosisteminden çıkıp büyük kente gelen insanların yaşadığı uyum sorunları, büyük kentteki dönüşümlerin yarattığı insanlarda teker teker tezahür eden krizler bizim toplumsal geçiş, kültürel geçiş problemlerimiz bütün bunlar hep bir araya gelince gerçekten bizim bir toplum terapisine ihtiyacımız var. Pandemi bunun üzerine bir Can Yücel'in tabiriyle gümüş tüy dikti. 1.5 – 2 senedir herkes kendi kapalı hayatında yaşıyor. Çocuklar evde, büyükler evde. Büyük ailenin diğer fertleri evlerde. Bu çok ciddi bir kriz dönemi.

Doğan Hızlan: Evet hepimiz hissediyoruz bunu.

Hasan Bülent Kahraman: Evet.

Doğan Hızlan: Şimdi tabi ki başka bir şey de var. Bir de bireysel bir tespit var. Çoğul yalnızlıklar içindeyiz diyorsun.

Hasan Bülent Kahraman: Bağlı ve çoğul. Yani cep telefonlarıyla, internetle, instagramla, twitterla herkes birbiriyle bağlantılı ama...

Doğan Hızlan: Ama gerçek de değil.

Hasan Bülent Kahraman: Değil. Gerçekte olmadığı gibi o bağlantı bizim insanlar arasında kendi tabiriyle, özneler arasında doğrudan, canlı, birebir şimdi moda tabirler yüz yüze ilişki kurmayı engelliyor. Eskiden sizin de çok meraklı olduğunuz mektup yazma, bunun tek yoluydu ve sıcak bir şeydi mektup yazma.

Doğan Hızlan: Çok.

Hasan Bülent Kahraman: Halbuki...

Doğan Hızlan: O yazdığı var ne var her şeyi hissediyorsun.

Hasan Bülent Kahraman: Evet. Halbuki bugün bu medyalarda sürdürülen bu ilişki aslında büyük bir kütle. Herkes çoğul yaşıyor. Herkes çok bağlantılı yaşıyor. Ama çoğulluğun ve bağlılığın altında yatan büyük bir yalnızlık.

Doğan Hızlan: Mesela ben 50 kuşağının içinde olan biri olarak söyleyeyim. Buluşulur, konuşulur herkes yazdığını bir bir okur.

Hasan Bülent Kahraman: Açar okur gösterir.

Doğan Hızlan: Açar okur gösterir tartışır böyle bir şeydi. Ama şimdi böyle bir şey yok. Bir noktaya basıyorsun gidiyor. Bir de evvelden yazı yazarsın, bir musahhah düzeltmen okur. O da orada masasında olan sözlüklere bakarak tayin eder. Şimdi böyle bir şey de yok tabi. Dil için. Herkes yazısını yazıp basıyor ve gidiyor. Yanlıklar orada.

Hasan Bülent Kahraman: Bir düğmeyle dünyaya bağlanıyoruz. Bir düğmeyle her şeyi siliyoruz. Bir düğmeyle de isteyen herkes bizi silebiliyor.

Doğan Hızlan: Tabi.

Hasan Bülent Kahraman: Yani böyle bir..

Doğan Hızlan: Sosyal medya başka bir şey.

Hasan Bülent Kahraman: Başka bir şey. Büyük bir teknolojik dönüşüm. Bunun büyük avantajları olmakla birlikte. Bizim bireyler olarak insanlar olarak kendi küçük hayatlarımızın birbiriyle ilişkileneceği bakımından hiç kuşku yok ki getirdiği bir kısıtlayıcı etki mevcut. Bu yükü sosyolojik oluşumların, politik oluşumların altında da bence bunu aramakta yarar var. Bir faktör olarak.

Doğan Hızlan: Şimdi peki bir garip soru soracağım.

Hasan Bülent Kahraman: Buyurun.

Doğan Hızlan: Herkes birbirine der ki sizi okumak istiyoruz. Biri gelse size dese ki: "Hocam sizin kitaplarınızı okumak istiyorum. Hangi kitaplarınızdan başlasak?"

Hasan Bülent Kahraman: Şimdi şöyle. Ben akademik kitaplar yazdım. Yani Türk siyasetinin yapısal analizi. Bu akademik bir kitap. Bu, ilgisi tarafından izlenecek bir kitap. Daha edebi bir kitap olarak. Türk Şiiri-Modernizm Şiir. Ama o da bir tür yine akademik bir kitap.

Doğan Hızlan: Şüphesiz.

Hasan Bülent Kahraman: Ben iki kitabımı salık veririm. Bunlardan bir tanesi şimdi mevcudu kalmamış olan “Cam odada oturmak”. Bu bir deneme, denemeler kitabı. O zannediyorum okuyanları her düzeyden her çevreden okuyanları tatmin edecek bir kitaptır. Bir de burada gözüme çarptı. Sanat dünyasında da çok çalıştığım için, bulunduğum için “Bakmak, görmek bir de bilmek” diye bir kitabım var. O da sanat dünyasına popüler bir yaklaşımla ama akademik gerçekliğini koruyarak, popüler bir yaklaşımla eğilen bir kitaptır. Bu iki kitabın herkesi...

Doğan Hızlan: Onlarla başlamalarını...

Hasan Bülent Kahraman: Onlarla başlamalarının ben uygun olduğunu düşünüyorum.

Doğan Hızlan: Bir de birbirine benzeyen ama farklılık taşıyan bir şey var. Popüler, popülizm, pop. Biz neyi yaşıyoruz?

Hasan Bülent Kahraman: Biz, yeni bir tartışma şimdi. Ben birkaç yıl önce Türk popu doğuyor dedim yapılan resimlere bakarak. Bence Türkiye'nin bugün sosyolojik realitesinin estetiğe yansması ile hiç şüphesiz Kitsch'le bir ilişkimiz var. Kendimize ait bir zevk düzeni içinde. Ama Türkiye'de popülizm siyasal alanın ve gündelik hayatın en önemli kavramı. E bunun ikisinin ortasındaki sanatsal dünyaya bakışında da hiç şüphesiz ki popüler kültürle iç içe bizi geçiren, yüz yüze getiren bir boyutu mevcut.

Doğan Hızlan: Efendim çok teşekkür ediyorum geldiğiniz için. Hele bu zamanlarda yeni öğrencilerin kayıt olduğu, değerlendirmelerin yapıldığı üniversite zamanında bize zaman ayırdığınız için özellikle teşekkür ediyorum.

Hasan Bülent Kahraman: Efendim ben her zaman büyük saygı duyduğum ve her zaman 46 senedir devam eden bu yakınlığımız için de, ustam da kabul ettiğim Doğan Hızlan tarafından bu programa davet edildiğim için çok mutlu oldum. Ben size teşekkür ederim.

Doğan Hızlan: Çok teşekkür ederim çok sağ olun. Bu haftaki konuğum Hasan Bülent Kahraman'dı. Edebiyattan siyasete, temel kavramlara kadar birçok konuyu sorduk tartıştık. Gelecek hafta bir başka konukla karşınızda olmayı umut ediyorum efendim. Sağ olun var olun.

*** Video burada sonra eriyor. ***